

# TORONYIRÁNY

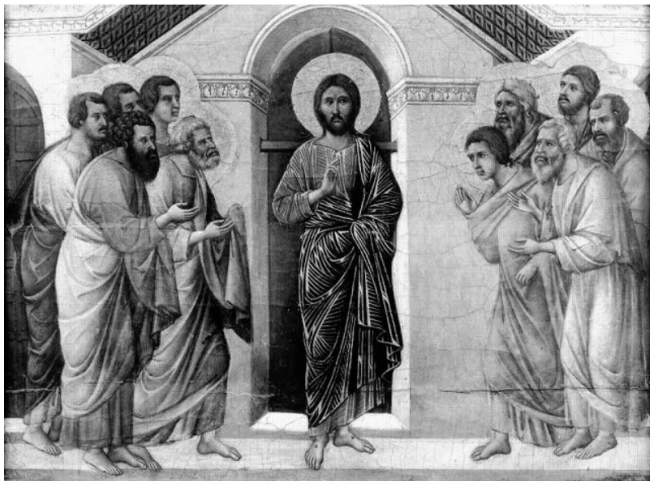
XVIII. 15.

2024. április 14.



SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

## Húsvét 3. vasárnapja



A húsvét kinyilvánította az új és örök szövetséget Isten és ember között. A Zsid 9,15-22 ennek a szövetségnek a megkötését a keresztdozathoz kapcsolja, mint ahogy a régi szövetséget is áldozattal pecsételték meg. Ahogy azonban a keresztdozat értékét a feltámadás mutatta meg, úgy a szövetség ereje is csak a húsvétból vezethető le. A próféták jövendölése szerint az új szövetséget a bűnök megbocsátása, a Lélek kiáradása, az ember belső megszentelése és Isten jelenléte jellemzi. Jelenlétét nemcsak a hit, a szeretet, a szentségek és az eukarisztia biztosítja, hanem elsősorban a Krisztussal fennálló eleven kegyelmi kapcsolat. Akit eltölt az ő Lelke, az hozzá tartozik (Róm 8,10). Ígéri, hogy nem hagyja árván övét, mert ő élni fog, és életét megosztja velük (Jn 14,18). A szövetség azért nem szűnhet meg, mert ő embersége szerint is örökké él, és azt akarja, hogy akiket az Atya nekiadott, vele legyenek és szemléljék dicsőségét (Jn 17,24). Így lett a húsvét annak bemutatása, amire az egész üdvtörténet irányult.

Gál Ferenc

## A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 3,13-15-17-19** Péter apostol a jeruzsálemiek szemére olvassa, hogy kiszolgáltatták és megtagadták Jézust, de Isten feltámasztotta őt a halálból. Mivel tudatlanságból cselekedtek, ha bűnbánatot tartanak, de amennyiben bűnbánatot tartanak és megtérnek, bűneik bocsánatot nyernek.
- 2. 1Jn 2,1-5a** Aki ismeri Jézust és tanítása szerint él, abban lesten szeretete tökéletes.
- 3. Lk 24,35-48** A feltámadt Jézus találkozik apostolaival, együtt étkezik velük, megmuatja nekik sebhelyeit, és az Írásokból megmagyarázza nekik, hogy mindennek így kellett történnie.

## A feltámadt Krisztus az apostolok körében

Jézus szavai és tettei örömet váltanak ki a tanítványokban. Az öröm azonban érdekes módon akadályozza őket abban, hogy a hitre eljussanak. Kétkedő csodálkozásukban továbbra is kitartanak. Lukács ebben a formában juttatja kifejezésre, hogy az apostolok nem voltak túl hiszékenyek, és a feltámadásba vetett hitük nem szubjektív érzelmi élmény eredménye. Jézus újabb jellel kívánja meggyőzni őket arról, hogy nem szellemet látnak. Valamilyen enivalót kér tőlük, majd a kapott halat mindannyiok szeme láttára elfogyasztja. Ezzel minden kétséget kizárólag bizonyítja, hogy teste valódi test. Hangsúlyoznunk kell, hogy a megdicsőült testnek nincs szüksége földi táplálékra. Ha a leírás szerint a feltámadt Krisztus mégis eszedelt vesz magához, akkor az csak a tanítványok számára adott jelként értelmezhető. Lukács bizonyára azért hozza ezt a jelenetet, és azért hangsúlyozza a Feltámadott testének valódiságát, mert a hellenista környezetben élő olvasói számára szükséges volt tisztázni: Jézus feltámadása, amelynek új létmód a következménye, nem a testiség megszűntét jelenti, hanem a test átforgalmát.

Miután a feltámadt Krisztus azonosította önmagát tanítványai előtt, beszédet intéz hozzájuk. Lényegében ugyanazt teszi itt, mint az emmausi tanítványok esetében (Lk 24,26 köv.). A megfogalmazásban kifejezésre jut, hogy a keresztény közösség számára a feltámadás valósága és a feltámadt Krisztussal való találkozás adja meg a kulcsot az Ószövetség értelmezéséhez. Csak Krisztus feltámadásának a fényében lehetséges igazán megérteni az Ószövetséget.

A 46-47. versekben rövid összefoglalást kapunk arról, hogy mit hirdet meg az Írás a Messiásról: szenvednie kell, a harmadik napon fel kell támadnia a halálból, s nevében világméretű missziót kell folytatni. Az a gondolat, hogy Jézus halála és feltámadása az Írások beteljesülését jelenti, központi jelentőségű Lukács evangéliumában. Ez azonban nem jelenti azt, hogy csak a harmadik evangélium számára lett volna fontos ez az összefüggés. Már az 1Kor 15,3-5-ben található őskeresztény hitvallás is világosan kimondja, hogy a halál és a feltámadás az Írásoknak megfelelően történt: „Krisztus meghalt bűneinkért az Írás szerint, eltemették és harmadnap feltámadt, ismét az Írás szerint.”

A 47. versben Krisztus arra mutat rá, hogy az Írások a Messiás szenvedése és feltámadása mellett azt is előre jelezték, hogy „nevében megtérést és bűnbocsánatot hirdetnek minden népnek, Jeruzsálemtől kezdve”. A mondat jelzi, hogy nem zárult még le Jézus üdvözítő tevékenysége, melyet az Ószövetség meghirdetett és előkészített. Hátra van még a nemzetek megtérítése, melyről az Ószövetségben többször is szó van.

A nemzetek közötti missziós tevékenység a tanítványok feladata lesz. Igaz, kifejezett missziós parancsot vagy megbízatást nem találunk a szakaszban. A 48-49. versek tartalma azonban egyértelművé teszi, hogy a tanítványoknak kell majd Krisztus nevében a megtérést minden népnek meghirdetni. Ugyanis ők a „tanúk”, akik az eddigi eseményeket – Jézus földi működése, halála és feltámadása – látták. Ebből következik, hogy mindenről tanúságot is kell tenniük. A tanúságra azonban nemcsak az eddigi tapasztalatuk teszi őket képessé, hanem a Szentlélek is, akit maga a feltámadt Krisztus áraszt majd ki rájuk. A „Szentlélek” megnevezés nem szerepel a szövegben. Helyette „az Atyám ígérete” és az „erő a magasságból” kifejezéseket találjuk. Az első kifejezés az Ószövetség azon ígéreteire utal, amelyek a Lélek kiáradását hirdetik meg (Ez 36,24-28; Joel 3,1-5). A második formula lukácsi. Az „erő” (dünamisz) a Szentlélekre vonatkozólag többször szerepel a harmadik evangéliumban. Maga is Jézus is a Lélek erejében tevékenykedett (Lk 4,14; 5,17). Apostolait is a Lélek erejével teszi alkalmassá a tanúságtételre. A megígért adományra a tanítványoknak Jeruzsálemben kell várniuk. Jeruzsálem, amely Jézus missziós vándorlásának a célja volt, kiindulóponttá válik. Innen indulnak el a Szentlélektől megerősített tanítványok, hogy egészen a föld végső határáig tanúságot tegyenek Jézusról. Az Apostolok Cselekedetei bevezető jelenetében a világmértű misszió még határozottabb megfogalmazást nyer: „Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek Jeruzsálemben s egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1,8).

Miután Krisztus befejezte tanítványaihoz intézett beszédét, kivezeti őket Betániába, amely a várostól kb. 3 km-re feküdt. Ott felemelt kezekkel megáldja őket. Az ószövetségi szövegek szerint hasonló módon áldották meg a főpapok az izraeliták közösségét (Lev 9,22). Különösen is érdekes a Sir 50,20-28 szakasza. Ebben Simon főpap áldásáról olvasunk, amelyet a templomi istentisztelet végén ad: „Akkor aztán lejött (Simon), s Izraelnek egész közössége fölé terjesztette kezét, hogy fennhangon ossza az Úrnak áldását, és tisztsege szerint kimondja szent nevét. A nép meg másodsor is leborult a földre, hogy a Magasságbeli áldását fogadja” (Sir 50,20-21). Elég egyértelmű, hogy az idézett rész hasonlít Lukács elbeszélésehez, amelyben a feltámadt Krisztus főpapi gesztussal távozik el a földről. Az áldásnak megvan a maga teológiai jelentősége: azzal közvetíti a főpap Isten kegyelmét. Az a tény, hogy Jézus áldás közben távozik el tanítványai köréből, azt jelzi, hogy továbbra is ő köti őket Istennel össze. Bár látható formában nincs többé közöttük, a vele való kapcsolat semmiképpen sem szűnt meg. Az egyház mindenkor a feltámadt Krisztus áldását tudhatja megáéának (vö. ApCsel 3,26).

Az áldást a tanítványok leborulva fogadják, ugyanúgy, mint az izraeliták a fentebb idézett ószövetségi szövegben (Sir 50,22). A leborulás által kifejezésre juttatott imádat Lukácsnál a mennybe távozó Krisztusnak szól: az apostolok immáron egyértelműen kifejezésre juttatják a Jézus istenségébe vetett hitüket. Hitvallásuk az egyház hitvallása is. Jézus távozása után a tanítványok nagy örömmel térnek vissza Jeruzsálembe. Ezzel a feltámadt Krisztus utasításának (24,49) tesznek eleget. A jelenet utolsó versében arról értesülünk, hogy a tanítványok mindenkor a templomban tartózkodnak, és dicsérik az Istent. Érdemes felfigyelni arra, hogy Lukács evangéliuma a templomban kezdődik és a templomban végződik. Emellett arra is felfigyelhetünk, hogy az evangélium záró mondataiban Lukács kedvelt témái kerülnek előtérbe: az öröm és az istendicséret. Az evangéliumban ezek határozták meg a hívő emberek magatartását, s az Apostolok Cselekedetei szerint ezek jellemezték az ősegység életét is. Az evangélista minden bizonnyal művével is azt szerette volna elérni, hogy a megváltás tudatában minden olvasóját öröm töltse el, s mindenkor örömmel dicsérik és magasztalják az Istent.

**Kocsis Imre**

## A gyermekek kérdései a vallásról (6.)

„Miért magasabbak a templomok a házaknál?”

Kérdések a vallás valóságáról

### Egy igaz történet

Az iskola a valós történelmi Jézus és kulturális szempontból az Örömhírt megtestesítő, Örömhírt hozó Isten Fia, Jézus felé irányuló figyelme hasznos ismereteket nyújt a gyermekeknek: Jézus egy „valós” személy, tényleg eljött közénk, volt édesanyja, volt gyermek, majd felnőtt, evett, aludt, járkált, voltak barátai... Azok voltak a barátai, akik szerették, követték, akik elmesélték nekünk igaz történetét, akik szavaira hivatkoztak úgy, ahogy azokat ő kimondta. Az Evangéliumot olvasni annyit tesz, mint ismerni Jézust, meghallgatni szavait.

Az alsó tagozatban, ahol az írás titkait fedezi fel a gyermek, ez az ismerkedés nagyon fontos, alapvető és ezt óvatosan, hozzáértéssel kell kezelni. Ezáltal a gyermek érdeklődése komoly, árnyalt, finom lesz, tehát egy olyan útra találhat rá, amelyről talán sem tanulmányai, sem az élet során nem tér le.

Közben a kérdések csiszoltabbak, pontosabbak lesznek, már összegyűjtik a történelmi távlat által elérhető tényeket, részleteket. „Miért született Jézus Palesztinában?” „Nem lett volna jobb, ha Itáliában születik?” „Milyen ma Jézus szülőföldje?” „Az ottani emberek hasonló-e még hozzá?” A felismerés örömeivel, aggodalmával is telített kérdések is megjelennek: „Most már értem miért hívta Őt mindenki Mesternek, de ki tanította azt meg Neki?”; „Azért tudott mindent, mert Isten volt?”; „Az égből jött és oda kellett visszatérnie?”; „Ki tudja mennyire fájhatott ez a Szűzanyának?”

### Jézus csodája

Jézus igaz története segít, hogy felfogjuk személyének, életének, halálának és feltámadásának csodálatos voltát.

„Jézus egy valós, de különleges személy” – olvasható egy kislány fogalmazásában, amelyben a következő kérdést teszi fel magának Jézusról: „Miért akart ilyen szegénynek születni, szegényen élni, és a szegény halászok közül kiválasztani az apostolokat? Talán azért, hogy megtanítsa nekünk, hogy mi is lemondhatunk sok dologról, és hogy gondoljunk a szegényebbekre; de hát mikor gondol az ember ezekre?”.

Egy másik, nagyobbacska fiú ezt írja: „Ő beszélt nekünk Istentől és mivel Ő is Isten, sok mindent megmagyarázott nekünk, amire sosem gondoltunk volna. Azért jött a földre, hogy higgyünk, azután meghalt és feltámadott. Mit tehetett volna még?”.

„Ha az Evangéliumot olvassuk, rögtön rájövünk, hogy Jézus Isten Fia, mert csak Ő tudott csodákat tenni, nevének szólítani Zakeust, akinek nem tudta a nevét. Azért csinálta a csodákat, mert csodás ereje volt?”

„Amikor felébresztette Lázárt mindenki megdöbbsent, mert már négy napja halott volt. Lehetséges az, hogy nem jöttek rá, hogy Ő Isten?”

Jézus életének feltűnőbb eseményei azok, amelyek rabul ejtik a képzeletet, amelyekből az ember arra a meglátásra jut, hogy Jézus csodás erejű volt, amely még erősen vonzza a kisiskolás gyermekeket. Nem tűnik helyes megoldásnak ragaszkodni ezekhez a témákhoz, eseményekhez (ahogy azt gyakran teszik) csodát kiáltó pátosszal, amely ugyan hatással van a gyermekekre, de nem segíti gondolkodni. Szerencsésebb az egyszerű, néhány példabeszéddel átszótt beszélgetés, olyan példabeszédekkel, amelyeket már kisiskolás korúaknak is javasolnak.

„Jézus, mint jó pásztor keres minket, mert maga mellett akar tartani. Akkor is, ha néha rosszul viselkedünk?” „Jézus elmesélte az irgalmas samaritanus történetét azért, hogy megmutassa mindenkinek, hogyan kell jónak lenni, ám sokan elfelejtik azt. De hát akkor ez mire volt jó?”

Az önzetlen szeretet témája – azé a szereteté, amely fáradhatatlanul keres, amely megbocsát, a végtelen isteni szereteté, Istené, aki Emberré lett, hogy „közelről is megismerhessük”, ahogy a gyermek mondja – sok kérdésben felbukkan, melynek teológiai fontossága önmagáért beszél: „Isten minket mindennél jobban szeret, ha nem, hát milyen Isten lenne?”; „Az a csodálatos, hogy egyszerűen mindenkit szeret, még az ellenségeit is. De azokat is, akik nem hisznek Benne?”; „Tudta, hogy meg kell halnia és mégis eljött. Ez hogy lehet?”; „Nem azért szeret minket Jézus, mert egyre boldogtalanabbak vagyunk?”.

A szeretet kérdése szorosan kapcsolódik a szenvedés témájához is. Jézus szenvedése – ha nem giccsesen és túldramatizáltan mutatják be, hanem józanul, az Evangélium sorait hűségesen és a műalkotások lényegét megragadva közelítik meg – egy olyan intelligens érzékenységet ébreszt az emberben, amely nem csak izgatottságot fejez ki: „Miért hagyták magára?”; „Nem emlékeztek rá, hogy mindenkinek segített?”; „Még a barátai is elhagyták félelmükben, és Ő mit mondott?”; „Egy festő elgondolkodott Jézus szenvedésén és megfestette, de Ő még jobban szenvedett.”; „Én azt mondom, hogy akik szenvednek, azokat Ő segíti, mert Ő még többet szenvedett.”; „Lehet azt mondani, hogy nagyon szomorú volt?”.

Egy, a „gyermekek vallása” témájában rendezett kiállítással egybekötött találkozón, amelyet Rómában az ACAP (Kulturális és Népegélyező Társaság) rendezett a Szt. Egyed Közösségnél, és amelyet az Universitá Gregoriana neves székhelyén szerveztek 1988 májusában, egy teljes szektort elfoglaltak a Jézus szenvedéseit megőrkítő rajzok. A kis művészpalánták munkái között volt egy „megfeszített Gyermeke Jézus”, amely hihetetlenül realiztikus volt és megrendítő jelentéssel bírt: egyfajta misztikus, teológiai kivonata annak, amit egy gyermeki agy képes volt felfogni olyannyira, hogy vissza is tudta adni, ami elgondolkodtató.

(Folyt. köv.)

## Vasárnapi jegyzet

### Legyen meg a Te akaratod...

A XIV. századból való Königsbergi Töredékek nyomán keletkezett népi devóció ekként énekel a *Testfogadó Boldogasszonyról*:

„Üdvözlégy kinyílt szűz virág,  
Szűzen szülő szép anyaság.”

A Winkler-kódexben ez áll:

„Édesanya, bódog Anya,  
Virágszülő Szűz Mária.”

Virág-törékeny emberről szólva *Paul Claudel* gondolata sem maradhat el: „*Nem az a boldog, aki szabad, hanem akit nyíl módjára illesztettél idegedre*”. Isten választott munkatársának, a teremtés műve „együtt folytatójának” öntudata ez, s ha korunk ökumenikus törekvéseiben a szolgálat értelmezését Máriára vonatkoztatjuk – „aki méhébe fogadta szent Fiát”, elsősorban az ember mellé rendeljük, s a vállalás áldozatos példájaként említjük. Szava abban a titokzatos órában eldöntötte a történelem alakulását... A keresztény elkötelezettségű ember akarja Isten akaratát, bármilyen nehéznek tűnik. Ki tudja könnyed elszántsággal, meggyőződésében egy kicsit sem tiltakozva kimondani: „*Legyen meg a Te akaratod*”? Abban az imádságban hangzik ez el, amely számunkra a legfontosabb kérést tartalmazza: „*Mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma*”.

Milyen legyen az isteni akarat fogadása? Szabad engedelmességből fakadó, szeretet-forrásból „a gyermeki odaadás naiv szabadságával és egyszerűségével”. Ehhez bizony szentek erénye kell, sokszor egy teljes, megküzdött élet -tapasztalatokkal, bölcsességgel-, hiszen vannak dolgok, melyeken nem változtathatunk. Súlyos terhű, mégsem reménytelen vállalkozás. Az emberiség történelmét, művészetét tanulmányozó rájön, amit *Prohászka Ottokár* A diadalmas világnézetben ekként fogalmazott meg: „*A természetnek a kegyelemmel való párosítása oly természetes, oly következetes, mint az Istennek két egymást átkaroló gondolata, s mégis óriási fordulatot jelent a világnak*.” Abból a XIII. századi föllendülésből kiindulva, amely az antikvitás tanulmányozását tűzte zászlajára, Giottóhoz, a festőhöz és Dantéhoz, az „édes új stílus” megteremtő költőhöz jutunk el. Mindkettőben lobogott a hit, telve evangéliumi sugallatokkal, tisztelettel a keresztény ideálok iránt, ugyanakkor ismerték az emberkéz-sodorta fonalat. Alázatos keresztények voltak, de egyesítették magukban a hitet és a természetet, az eget, a földet, a kegyelmet és a természetes erőt. Beérték vele. Adaléku ehhez: Botticelli híres képén Mária ujját Lukács evangéliumára helyezi, oda, ahol ez olvasható: „*Nagyságos dolgokat cselekedett énvelem az erős Isten... szent az ő neve...*” Természet és kegyelem egységében érthető meg valamiként a názáreti leány alázata, s a hosszú századok áhítatában az a kapcsolódás, amely március 25-e szakrális kultusza - a tavasz mezsgyéjén - összefogja a reneszánsz szemléletben jelen lévő természet-hódolatot, s ezáltal azt a modern devóciót, amely a természet megújulásában az élet folytonos örömét hirdeti, s megkérdezi: „*Az anyaságot dicsőíteni / miért van, aki csak félve meri?*” (*Kerényi Grácia*)

Palócföldön (s bizonyára másutt is) „divatban” volt, hogy Gyümölcsoltó vigíliáján ezer Úrangyalát imádkoztak vagy ezer Üdvözlégyet. A szám az időhöz kötött tartam jelzése? Vagy eddig ismeretlen ok? Az ájtatosság alkonyattól éjfél utánig tartott.

Az arkangyal szájából elhangzott köszöntésben rejtetten benne van ez is: „virág az ember”. De kifejezetten az el nem nemülő ének, hogy aztán az egyház átvegye az angyali szerepet. Az ószövetségi Juditot Betália köszöntötte ave-val, amelyben a választott nép öröme csendült meg. Az újszövetségi dicsőítet az örök Anyaság vállalásáért szent napok rendjébe sorolja a titokzatos, akkor még meg nem értett akaratra kimondott alázatos ígent. Mert mit ér embernek lenni, ha az első Ok eszközeivé nem válunk?

## hírek ..... információk

„Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt közepén, és ezt mondta: Békeesség néktek!” (Jn 20, 26). A Roma Kultúra Napja alkalmából a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium, az Egyházmegye börtönpasztorációs szolgálatának meghívására a Szegedi Fegyház és Bör-tönbe látogatott április 7-én. A fegyház Szent Jobb Lator kápolnájában szentmisét mutatott be a szakkollégium lelkesze, egyházmegyei cigánypasztorációs referens. A fogvatartottak énekekkel és versekkel köszönték meg a látogatást.

Együttműködési megállapodást írt alá a római Pápai Szalézi Egyetem és a szegedi Gál Ferenc Egyetem vezetősége ünnepélyes keretek között Rómában április 11-én. A Dux László rektor által vezetett delegáció az együttműködés létrehozásával tovább növelte a Gál Ferenc Egyetem nemzetközi tudományos beágyazottságát: a közös kutatási projektek létrehozása mellett mindkét fél elköteleződött a tanulmányi mobilitás viszonyosságán alapuló támogatása, a közös publikációk készítése, valamint a kölcsönös vendégoktatók biztosítása mellett.

A Római Magyar Akadémián április 11-én mutatták be Horváth Gábor Anonymus című tanulmánykötetének átdolgozott és kibővített, 2024-ben elkészült olasz nyelvű változatát. A GFE tanszékvezetőjének könyve az „Anonymus-kérdést” és a Gesta Hungarorumot eszmetörténeti és keresztény üdvtörténeti értelmezési keretben, európai művelődés- és művészettörténeti kitekintésben, a rendelkezésre álló hazai és külföldi okleveles adatok, valamint történeti tények és filológiai érvek alapján vizsgálta. A Falconieri-palotában tartott könyvbemutatón a szerzőn kívül meghívott előadóként részt vett Giulio Cipollone, a Gregoriana Pápai Egyetem professzor emeritusa, Enrico Dal Covolo püspök, a Történelemtudományok Pápai Bizottsága alelnöke és a Lateráni Pápai Egyetem korábbi rektora, Pierantonio Piatti, a Pápai Történettudományi Bizottság tudományos titkára, valamint Cinzia Franchi, a könyv olasz fordítója, a padovai egyetem professzora.

A Gál Ferenc Egyetem Pedagógiai Kara (Szarvas, Szabadság út 4.) április 17-én konferenciát szervez „Nemzetiségi nevelés és oktatás – lehetőségek és megoldások nemzetközi kontextusban” címmel.

Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint április 21-én, jövő vasárnap 8.00 órakor Fábiansebestyénen, 8.30 órakor Kétsopronyban, 9.15 órakor Balástyán, 9.30 órakor Algyőn, április 27-én szombaton 17.00 órakor pedig Szegváron lesz bérmálás.

**A Belvárosi Plébánia közössége minden hónap harmadik vasárnapján, 16.00 órától várja a kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.). A következő alkalom jövő vasárnap, április 21-én lesz.**

Pálosszentkúton családok számára szerveznek lelkigyakorlatot május 31. és június 2. között. A három napos lelkigyakorlatot Bíró László püspök vezeti. Az elszállásolásra a helyi vendégházban, illetve a kiskunfélegyházi Constantinum Katolikus Intézmény Kollégiumában lesz lehetőség.

Jelentkezni április 30-ig, a 06-20/823-3887-es telefonszámon, valamint a [radipiroska@gmail.com](mailto:radipiroska@gmail.com) e-mail címen lehet.

Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök várja azoknak a 18. életévüket betöltött férfiaknak a jelentkezését, akik hivatást éreznek arra, hogy papként vállaljanak lelkipásztori szolgálatot a Szeged-Csanádi Egyházmegye közösségében, az idén érettségiznek, vagy már korábban tettek sikeres érettségi vizsgát, jó testi, szellemi, lelki állapottal rendelkeznek. Akik erre a szolgálatra vállalkoznak, felvételi kérelmüket kézzel írt levélben küldjék az alábbi címre: Kiss-Rigó László püspök, 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2. Jelentkezési határidő 2024. június 1.

Az elmúlt évekhez hasonlóan az állampolgárok az idén is rendelkezhetnek személyi jövedelemadójuk kétszer 1%-áról legkésőbb május 20-ig. Az egyik 1%-os felajánlást egy egyház javára tehetik. A Magyar Katolikus Egyház technikai száma, mely a felajánlással kapcsolatos rendelkezéshez szükséges: 0011. Ajánljuk Kedves Olvasóinknak, hogy a felajánlható további 1%-ot plébániájuk, közösségük alapítványa javára irányítsák.

### Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László  
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,  
Cserny Szilvia, Karsai Örs,  
† Tóth Sándor  
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.